

dens Selvrettfærdige. Er kommen fra Dynen i Halmen. Hvert Menneske, der fødes, udleveres saa at sige fra Mors Liv til Offenlighedens Gabestok. Vi har Æren af at have indført et journalistisk Æselsregimente, der kujonerer Befolkningen værre end tredive Tyranner. Kan man i Grunden undre sig over, at en Folkefører, en Statsmand, der ved sin Død har efterladt sig en saadan Augiasstald, ender sine Dage som en galdesyg Monoman med Mistro til alle andre Følelser hos sig selv og sine Medmennesker end de allersletteste.«

Bjørn Hamre fandt det stadig omsonst at optage en Diskussion med den syge Mand. Og da Torben endnu en lille Tid havde lettet sit Sind, blev ogsaa han stille, og Samtalen døde hen.

Torben havde faaet Øje paa Frøken Hecht ude paa Græsplænen, hvor hun igen gik og søgte efter Foraarsblomster, og det slog ham, at hendes Væsen var forandret. Tilsyneladende gik hun som ellers i sine egne Tanker; men der var noget i den Maade, hvorpaa hun af og til førte Haanden prøvende henover sit Livbælte eller rask slog Slørets Ender hen bag Ryggen, der sladrede af Skole. Og Torben var ikke i Tvivl om, hvor han skulde søge Grunden til Forvandlingen.

Under Afskeden med Bjørn Hamre var han ad-